

STEZICE

1995/96

O.Š. BISTRICA PRI TRŽIČU

DRAGI BRALCI!

Pred Vami je letošnja redna številka Stezic. Pripravili smo jo ob dnevu odprtih vrat naše šole, katerega tema je cvetje.

Cvetje raste iz zemlje, zemlja pa je vir življenja. Ti beli, rumeni, rdeči, dehteči cvetovi pa lepšajo naše življenje. Z nami so od rojstva do smrti.

V teh Stezicah je pisan šopek prispevkov. Veliko ste napisali. Hvala.

Mi pa smo izbrali domiselne, izvirne prispevke. So podoba letošnjega šolskega leta. Ko boste prebrali do konca, spravite to številko, kot hranite fotografije, ki Vas spominjajo na lepe trenutke.

MENTORICA STEZIC
TANJA AHAČIČ

IZ VSEBINE

ROŽICE RASTEJO ROŽICAM
ŠPORT, ŠPORTNIKI
PISANJE
DOMIŠLJIJA IMA KRILA
V ŠOLI
OBŠOLSKE DEJAVNOSTI
POČITNICE
LETNI ČASI
MOJE ŽIVALICE

Stezice so glasilo učencev O.Š. Bistrica pri Trziču. To številko so oblikovali:

UČENKE: KATJUŠA GOLMAJER, NEŽA ROPRET, TAMARA ROZMAN
SERGEJA VALJAVEC, PETRA ŽNIDARŠIČ, ki so prepisale
vse tekste, LUČKA BEČAN, ANJA MLINARIČ, DAMJANA
KNEŽEVIČ

LIKOVNA PODOBA: ANITA LAPANJA in AJDA JALOVEC ter
GABI BODLAJ in JOLANDA TOMAZIN

RAČUNALNIŠKA OBDELAVA: MARKO PETERNELJ

ZAKAJ IMA ZVONČEK BEL CVET

(razlagalna pripovedka)

Neko pomlad pred davnimi časi sta na travniku zrasla trobentica in zvonček. Oba sta dobila zelene liste. Nato pa je trobentica zacvetela in postala rumena kot sonce. Tudi zvonček je vzcvetel. Ko pa je videl trobentico, ga je postalo sram, da je ves prebledel. Postal je ves bel, samo malo zelenih solzic mu je ostalo na kronici. Od takrat naprej rastejo samo beli zvončki, ker pred sončnim vzhodom izgubijo zeleno barvo. Nekateri vedo povedati, da celo noč jokajo.

DAVID REZAR, 5. a

ZVONČEK

Ob potoku je travnik
in tam je moj dom.
Ko zima odide
in sneg se stopi
počakam na sonce
in pokukam na plan.
Stebelce zeleno vitko je res,
na upognjenem vratu
pa prekrasen bel cvet.
V vetru se gugam,
pozvanjam cin, cin,
ime mi je Zvonček,
pomladi sem sin.

MATIC MOČNIK, 3. c

ZVONČEK

Jaz sem zvonček in živim na travniku blizu kmetije Urška. Velikokrat me zalivajo z vodo in kadar kosijo travo, me nikoli ne ranijo. Zdaj sem še majhen, ker sem komaj pognal iz trave. Če je trava visoka, sem jaz majhen, če je pa majhna sem pa velik. V bližini imam tudi prijatelje in prijateljice ter

sosede. Trobentico, teloh in še veliko drugih rož. Pravijo, da bodo posadili še drevesa. Potem bom imel več sosedov.

DOMINIK MRVAR, 2. a

VIJOLICA

Če bi bila vijolica, bi bila vijolična. Pogovarjala bi se s čebelami, mravljami, kačjimi pastirji, polži. Spomladi bi živela in poleti tudi, jeseni ali pozimi pa bi ovenela. Otroci bi me lahko pohojali ali trgali. Spomladi bi se zelo razveselila, saj trava spomladi požene svoje bilke, tako kot bi jih jaz. Poleti pa bi cvetela s travo. Rasla bi na travnikih. Če bi bila vijolica, bi me otroci imeli zelo radi. Z drugimi vijolicami bi bila sestra ali sestrična. Pozimi pa bi zvila svoje liste in počivala do pomladi.

NASTJA GOSAR, 2. a

Nekoč je v trgovino s semeni prišla Mojca. Kupila je seme in ga odnesla domov. Doma ga je vsadila v lonček. Postavila ga je ne okensko polico. Vsak dan je pridno zalivala. Ko je bilo že zelo toplo, sem se zbudila jaz. Pretegnila sem se in pokukala iz zemlje. Počasi sem zrastle v lepo vijolico. Sedaj sedim na okenski polici in gledam skozi okno.

ALEKSANDER JOVIČ, 3.c

V moji sobi na polici,
raste roža lončnica.
Lepa je, ker jo zalivam
in zato me rada ima.

Vsak dan z njo se pogovarjam,
ji povem, kaj me skrbi.
Ona s tem me potolaži,
ker tako lepo cveti.

LENČA POGAČAR, 3. c

ROŽE

Zelo rada nabiram rože. Poznam ivanjščice, kadulje, zvončice, marjetice, zajčke, trobentice, teloh, zlatice, njivsko grabljišče in druge. Zelo so mi všeč narcise. Največ sem jih videla na Golici. Tudi doma imamo veliko lončnic. V svoji sobi pa imam vijolice, kaktuse in praprot. Za svoje rože tudi sama skrbim.

GAJA VESTER, 1. a

POMLAD

Rože so zacvetele,
priletele so čebele.
Prišla je pisana pomlad,
ki vsak ima jo rad.

Ptički so prileteli vsi,
ljudje so na plan prišli.
Veselo so zapeli
in se veselili.

MAJA ZUPAN, 4. a

VZCVETELA SEM V SPATIFIL

Neko popoldne sem si ogledovala šobne rastline v cvetličarni. Najbolj mi je bila všeč spatifil. Na koncu stebela so ji poganjali beli storžki, ki so bili obdani z zelenimi listi. Vrnila sem se domov, kjer sem zaspala v svoji mehki postelji. V glavi so se mi začele vrteti razne rastline, ki so imele bele cvetove. Postajati sem začela zeleno steblo, iz njega so rasli zeleni listi, na vrhu glave pa beli, cvetoči storži. Bila sem spatifil. Vedno sem si želela videti, kako raste rastlina. A šele zdaj vem, kako počasi in lepo raste ter cveti sobna rastlina. Izpolnila se mi je želja, ki sem jo imela že dalj časa, izpolnila pa se mi je v sanjah.

KLAVDIJA GRIČAR, 3. c

ANKETA

KATERI JE TVOJ NAJLJUBŠI CVET IN KAJ TI POMENI?

ALENKA HORVAT, 8.c- Cvet mojega življenja je vrtnica, saj vrtnica zame predstavlja ljubezen.

LUKA TOMAŽIN, 8.d- Moj najljubši cvet je zvonček, spominja me na pomlad in nežnost.

SAŠO ZAGORŠEK, učitelj- Magnolija je moj najljubši cvet, saj je prekrasne barve.

NINA ROZMAN, 6,b- Moj najljubši cvet je vrtnica. Predstavlja mi ljubezen in prijateljstvo. Pa tudi lepe barve je.

DEJAN SERAFIMOV, 6.a- Vrtnica, predstavlja mi ljubezen do nekoga.

MATEJ SMERKOLJ, 5a- Moja naj cvetica je vijolica, ker je lepe barve.

NEŽA HORVAT, 7.c- Spominčice, saj me spominjajo na mnogo stvari in so lepe barve.

KLEMENTINA ŽOS, 5.c- Moja naj cvetica je vrtnica. Spominja me na prijateljstvo in zaupanje.

anketirala DAMJANA KNEŽEVIČ

Na sprehodu po Ročevnici sem zagledala teloh. Nabrala sen ga in šopek prinesla mami. Zelo se je razveselila.

KATJA GRUM, 3.a

Mamina roža v sobi cveti,
zunaj na polju pa sneg še leži.
Prvi zvonček sredi trat
rad pozdravil bi pomlad.

Marec spet prišel je k nam,
da pozdravil bi vso plan.
Sonce zdaj posije močno,
da zelenje zopet zraslo bo.

ČRT KOREN, 3.c

KDOR IMA RAD ROŽE, JE DOBREGA SRCA

Ko smo potrkale, se je najprej razlegel lajež. Nato se je prikazala gospa Marija Štrukelj, gospa iz rumene hiše, na kateri se balkon takoj prepozna po obilici nageljnev. Povabila nas je noter ter nam postregla z domačim sadnim sokom. Medtem ko smo jo spraševale, nas je peljala na podstrešje gledat nagelje, o katerih bo ta intervju.

OD KDAJ ŽE VZGAJATE NAGELJNE?

Nageljne vzgajam od leta 1980. Ker sem bila takrat še v službi, mi zanje ni ostalo veliko časa. Zdaj, ko sem v pokoju, pa jih lahko mirno gojim.

SE ŠE SPOMINJATE PRVEGA NAGELJNA?

Prvi nagelj je bil rdeč nagelj iz Notranjske. Potem pa jih je bilo iz leta v leto več.

KOLIKO ČASA NA DAN PA PORABITE ZA NJIH?

Ponavadi jih zvečer samo zalijem, podnevi se ukvarjam z njimi le, če imajo kakšno bolezen in jih grem poškopit.

KAKO POGOSTO JIH ZALIVATE?

Zdaj pozimi enkrat na teden. Poleti pa, če je vroče, enkrat na dan, če je pa vlažno pa enkrat na dva dni.

SE POGOVARJATE Z ROŽAMI?

Seveda. Če se pogovarjaš z rožami in jih imaš rad, uspevajo, če pa jih imaš za "nujno zlo" pa ne uspevajo.

KAKŠNO GNOJILO UPORABLJATE?

Uporabljam "naravno gnojilo" iz kurnika. Kurjeke poparim in z njimi enkrat na teden zalijem nageljne.

KAJ PA STORITE, DA BOLJE RASTEJO?

Skrbim zanje, jim rahljam zemljo in se z njimi pogovarjam. Če pa jih napade bolezen, se pa ne da veliko pomagati.

ALI JIH PRODAJATE?

Tudi. Saj jih imam obilo. Za to, da se vzgoji nagelj za prodajo, je potrebno več let.

JIH IMATE VSAKO LETO?

Da, prezimijo na podstrešju.

KATERE VRSTE VZGAJATE?

Rdeče in temnordeče. Temnordeči so za vzgojo težavni, saj se jih rada loti bolezen. Vzgajala sem tudi bele, a niso uspevali.

Počasi smo se poslovile. Ob odhodu pa nam je gospa Marija zaklicala: "Pa pridite še kdaj!"

NEŽA ROPRET, ANJA MLINARIČ,
LUČKA BEČAN, 5. a

KOGA SI RAZVESELIL IN KAKO?

Imam dedija, ki ga imam zelo rada. Nekega dne sva hodila okoli hiše. Postalo mu je slabo. Pomagala sem mu, da se je usedel na klop ter poklicala babi. Babi je pritekla in mu dala tableto. Pomagali sva mu, da je prišel po stopnicah. Ko je prišel do kavča, se je ulegel. Prijela sem ga za roko. Postalo mu je bolje. Zelo mi je bil hvaležen, ker sem mu pomagala. Spoznal je, da ga imam zelo rada.

URŠA STARC, 3. a

DEJAN GLIHA, 3. c

TEST ali je v tebi vsaj kanček zelenega

V testu preveriš, koliko je v tebi ljubezni do zelenega.

NAVODILA:

Najprej preberi vprašanje. Nato obkroži odgovor. Pri tem pa morajo biti točke pokrite. Ko odgovoriš na vsa vprašanja, seštej točke, ki so na koncu testa. Nato pa poglej, koliko je v tebi zelenega.

1.) Kam bi šel/šla v prostem času?

- a.) V kino b.) V park c.) V kopalnico

2.) Ali imaš v sobi rože? Zanje skrbiš sam/a?

- a.) V sobi imam rože in zanje skrbin.
b.) V sobi imam rože, zanje skrbi babica.
c.) V sobi sploh nimam rož.

3.) Odprl/a si svojo trgovino. Kakšen bi bil njen zaščitni znak?

- a.) budilka b.) roža c.) motor

4.) Katera je tvoja naj roža?

- a.) kaktus b.) morska trava c.) zvonček

5.) Kdo skrbi za zemljo, kadar napovedujejo sušo?

- a.) kmet b.) vsi c.) vlada

6.) Med sprehodom po parku ješ bonbone. Kam vržeš papirčke?

- a.) dam ga v žep b.) vržem ga na tla c.) vržem ga v koš

ODGOVOR

	A	B	C
1	7	9	5
2	9	7	5
3	7	9	5
4	9	7	5
5	5	9	7
6	6	5	7

do 40 točk

Takoj pojdi k okulistu, saj vidiš vse črno...

40 do 56 točk

Moraš priznati, da ti ni preveč do zelenja. V svoji sobi nimaš rož, ali pa imaš plastične. Tvoje veselje do zelenja ni vredno počenega groša.

57 do 72 točk

Zelenje je na tvoji strani. Lepo skrbiš za rože. In rože ti lepšajo življenje.

KATJUŠA GOLMAJER in
PETRA ŽNIDARŠIČ, 5.a

ROŽA

Sem roža vesela,
se sladko smejim,
gledam po hiši
nobenega ni.

Na oknu sedim,
iz lončka hitim.
Liste zelene proti soncu valovim.

Družina vesela,
občuduje me vsa.
Zato dobila sem nov lonček
iz čistega zlata.

V zahvalo za vse
jim cvet podarim
in njihov dom krasim.

CVETLIČARNA TULPA V BISTRICI

V Bistrici je lepo urejena cvetličarna, v kateri prijazna Gabi Aljančičeva svetuje o nakupu rož, čudovito okraši darila ter prodaja cvetje.

KDAJ STE SE ODLOČILI ZA POKLIC CVETLIČARKE?

Pri šestnajstih letih sem bila trdno odločena, da bo moj poklic povezan s cvetjem, z rožami, ki jih imam tako rada. Zato sem se po osemletki odločila za Srednjo vrtnarsko šolo v Celju.

ALI SAMI SKRBITE ZA CVETLIČARNO?

Ne, bilo bi prenaporno. Pomaga mi mož, pa tudi njegovi starši.

KAJ JE ZNAČILNO ZA ROŽE?

Za rože je značilno, da so živa bitja. Potrebno jih je negovati in lepo skrbeti zanje.

ALI SE Z ROŽAMI TUDI POGOVARJATE?

Ne, z njimi se ne pogovarjam, ker nimam časa za to.

KATERA ROŽA VAM JE NAJBOLJ VŠEČ IN ZAKAJ?

Meni je najbolj všeč orhideja, ker je to redka roža pri nas.

ALI VAM DELO Z ROŽAMI VZAME VELIKO ČASA?

Da, kar precej. enkrat tedensko jih zalijem s postano vodo, dnevno pa jim vlažim liste in zračim zemljo.

ZA KAJ VSE UPORABLATE CVETJE?

Delam šopke, posebej me veselijo poročni šopki. Delamo vence, pa ikebane in različne cvetlične storitve.

KOLIKO ROŽ PRIDELATE SAMI ZA PRODAJO?

Za prodajo pridelamo vse enoletnice, pa krizanteme, sadike zelenjave, od lončnic pa ciklame.

ČE BI SE LAHKO ŠE ENKRAT ODLOČILI, V KATERI POKLIC BI SE USMERILI?

Če bi se lahko še enkrat odločila, bi se odločila enako, za cvetličarko.

TAMARA ROZMAN in
TJAŠA VESELINOVIČ, 5.a

ANEMONA je dobila svoje ime iz grščine, anemos pomeni veter, zato pravimo anemoni tudi vetrnica.

DALIJA je dobila ime po švedskem botaniku Dahlu.

CINIJA se imenuje po nemškem botaniku Zinnu.

V 5.b SO PESNILI O ROŽAH IN POMLADI

POMLAD

Že poslavlja zima se
In pomlad prihaja.
S cvetjem vsa obdana je,
vse o njej že baja. (bajati = sanjati)

Že metuljčki pisani
poletavajo čez trate
in že prički pojejo
kakor orgle zlate.

Zdaj, ko je prišla pomlad,
vse je kot v raju,
cvetke se poigravajo
tam v zelenem gaju.

MONIKA VREČAR

POMLADNE CVETICE

Zvončki in spominčice,
ivanjščice, marjetice
vse enako lepe so,
ko svoj cvet odpro.

Vse so močne in dehtče,
vse pokončne ter žareče,
a ko enkrat ovenejo,
se mi vse po vrsti smilijo.

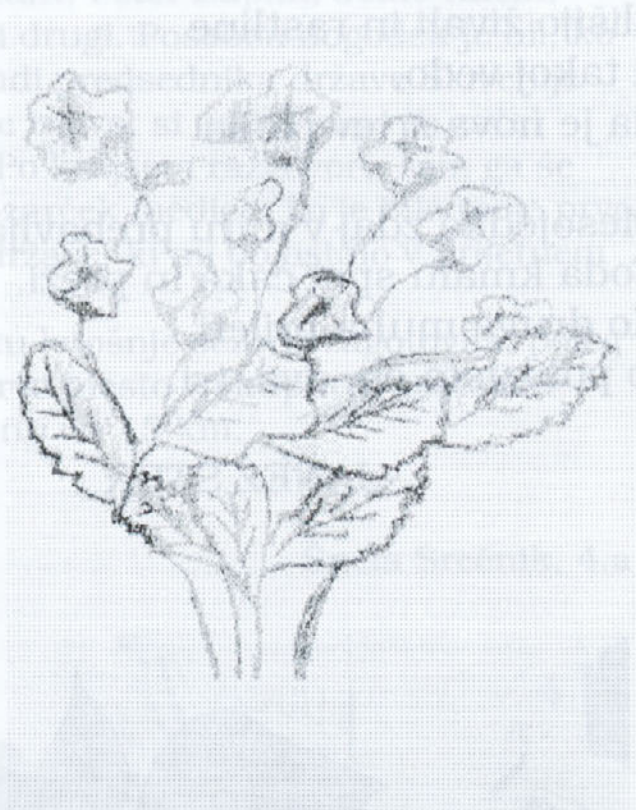
MATEJA MUDRIČ

CVETJE

Lepo cvetje je vzcvetelo,
mlado pomlad je okrasilo.

Lepo cvetje se ziblje v vetrovih
in razdaja lepoto, barve, veselje,
srečo in radost.
le rožice za zaprtimi okni so žalostne,
ker jih čebela nikoli ne obišče.

TANJA ČORDIČ

V Bistrici je lepo urejena cvetličarna, v kateri prijazna Gabi Aljančičeva svetuje o nakupu rož, čudovito okraši darila ter prodaja cvetje.

BALADA O MUHI IN MESOJEDKI

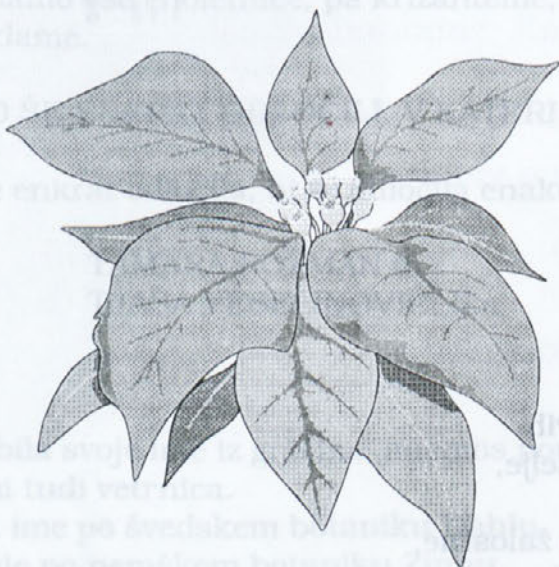
Mesojedka v tropskem gozdu preži,
zraven pa muha pribrenči.

Muha se vsede nanjo
in tako se ujame vanjo.

“Hamahamamaham,”
slišijo živali in rastline
a takoj vedo,
da je nova žrtev padla.

Mesojedka zdaj v miru prebavlja.
Toda kmalu spet čaka in preži.
Ko druga muha prileti,
jo pohrusta en, dva, tri.

JANEZ ŠTER

BRAVO ANDREJA

Sem ena prvih članov FAN CLUBA ANDREJA GRAŠIČ TRŽIČ - SLOVENIJA. Na zadnjih tekmah svetovnega pokala v biatlonu na Pokljuki sem vse dni navijala za naše biatlonce. Glasovi in zvonovi so bili še glasnejši, ko je štartala naša Andreja. Tek na 15km in streljanje, dvakrat leže in dvakrat stoje s skupno dvajsetimi naboji, je težak šport. Zahteva velik napor in zbranost tekmovalcev.

Na Pokljuki so se v naš klub vpisali pomembni Slovenci: Lojze Peterle, Stanislav Valant, Peter Zupan, Jelko Kacin, Albin. Gutman in še mnogi drugi. Poseben dogodek je bil, ko sem povabila v naš klub tudi predsednika države Slovenije Milana Kučana. Podpisal je izjavo, si nadel kapo in začel mahati z zastavico kluba. Po krajšem razgovoru sem ga še povabila v naš tabor na kozarček medice. To je bilo moje prvo srečanje s predsednikom države, ki mi bo ostalo v prijetnem spominu.

Naša Andreja si je ob koncu letošnje sezone zagotovila, poleg evropske prvakinje, tudi prvo mesto v skupnem seštevku svetovnega pokala v biatlonu na 15 km.

Bravo Andreja!

Špela Srečnik, 4.a

SKAKALEC

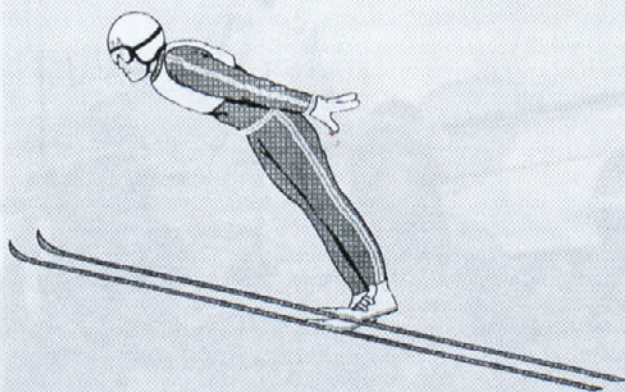
Rok bi rad skakalec bil,
zato skakati se je učil.
Na rame smuči je dal,
na vrh skakalnice se podal.

Spustil se je po zaletu,
odrinil na odskočnem mostu,
letel je po zraku
in se ustavil v izteku.

Skakanje zelo ga veseli,
zato sedaj še bolj se uči.
Volje mu nikoli ne zmanjka,
zato že vidimo novega junaka.

DOMEN ROPRET, 2.B

POGOVOR Z EKIPO ŠPORTNIH PLEZALCEV O.Š. BISTRICA

Pogovarjala sem se z Nevo Lahajnar iz 5.c, Sašo Truden iz 8.d, Žigo Ruparjem iz 8.c, Tejo Oman iz 5.a, Klemenom Bečanom iz 7.c in Tomažem Valjavcem, prav tako iz 7.c razreda, Maticem Močnikom iz 3. razreda ter Juretom Bečanom iz 1. razreda. Vsem plezalcem je kot šolski predmet najbolj všeč telovadba, nič čudnega, med prostim časom, kadar ne plezajo, pa se posvetijo šoli. In kaj so nam še povedali?

KADAR GLEDAM PRENOSE PLEZALNIH TEKMOVANJ, SE MI ZDI, DA JE TO NEVAREN ŠPORT, ALI JE TO TUDI V RESNICI TAKO? KAKO PREMAGAŠ STRAH PRED VIŠINO?

TEJA: Strahu pred višino nimam. Vsekakor smo vsi plezalci dobro zaščiteni in ni nevarnosti, da bi padli dol. Imamo zelo veliko varnost.

KAJ PREMIŠLJUJEŠ, KO PLEZAŠ?

NEVA: Ko plezam, ne premišlujem nič drugega kot to, kam bom stopila in upam na dobro uvrstitev.

KAJ PA TRENINGI, KOLIKOKRAT TEDENSKO TRENIRATE IN KJE? KDO JE VAŠ TRENER?

TOMAŽ: Treninge imamo 4 krat tedensko v šoli in Sokolnici v Tržiču. Plezamo na umetnih stenah, a meni je ljubše plezati v naravi. Naš trener je Jure Klofutar, ki je inštruktor plezanja, je zelo super, saj se z njim zelo razumemo.

V DVORANAH SO UMETNE STENE, V NARAVI PA ŽIVE SKALE, KI JIH MORATE PREMAGATI. KJE JE PLEZANJE VEČJI UŽITEK?

KLEMEN: Plezanje je sigurno večji užitek v naravnih skalah, čeprav je ta stena bolj nevarna kot umetna. Vseeno smo dobro zavarovani.

SEDAJ PA ŠE NEKAJ BESED O DRŽAVNEM PRVENSTVU V PLEZANJU, KI JE BILO V SOBOTO, 4.11.95 V ŠKOFJI LOKI. KAKO JE POTEKALO SAMO TEKMOVANJE?

KLEMEN: Tekmovanje se je lepo odvijalo. Bili smo zelo uspešni in upamo na kariero še naprej.

KAJ PA VAŠI NAČRTI? KAKO SI ZAMIŠLJATE PRIHODNOST, KAKO BO S PLEZANJEM?

VSI: Plezanje nas vse v celotni ekipi zelo veseli in zato upamo, da bomo ta šport obdržali. Prihodnost naj bo lepa, saj vsi pričakujemo še več zmag in pokalov.

ALI JE PLEZANJE DRAG ŠPORT? KAKŠNO OPREMO POTREBUJETE IN KJE TO KUPITE?

TEJA: Plezanje v primerjavi s smučanjem ni drago. Potrebujemo plezalne čevlje, pas, magnezijevo vrečko. Vse to nam ni potrebno kupovati v tujini, saj imajo to opremo tudi pri nas. Jaz je največ kupim v Montani.

HVALA.

SERGEJA VALJAVEC, 7.A

MOJ NAJLJUBŠI ŠPORT

Ko smo dobili liste za športe, sem se odločil za telovadbo in plezanje. Ta dva športa sta mi najbolj priljubljena. Pri telovadbi igramo hokej, skačemo po blazinah in še dosti drugega. Najraje imam plezanje. Najprej smo se naučili, kako se moramo pravilno prijeti. Če je luknja spodaj, se moramo prijeti spodaj - podprijem. Seveda smo morali kupiti opremo. Potrebuješ pas, plezalke, kline in magnezij. Stena v spodnji telovadnici je visoka približno 8 metrov. Na vrhu je malo težje, saj gre tam stena v previs. Nikoli ga ne zmorem preplezati, zato me to najbolj jezi. Zmeraj sem prišel do previsa, ampak dalje nisem mogel. Trudil sem se na vso moč, ampak dalje ni šlo! Mislil sem si: "Naslednjič bom prišel do vrha, pa če se svet podre!" Pa nič. Dalje ni in ni šlo. Preveč je bilo razdalje med enim in drugim oprimkom. Bojim se pa tudi višine, ker je še nisem navajen. Pri plezanju delamo tudi vzgibe. Ne naredim niti enega. Čez nekaj časa so v zgornji telovadnici postavili še dve manjši steni. Od takrat je spodaj skoraj prazno, zgoraj pa se pripravajo, kdo bo šel prvi. Ko je konec plezanja, gremo domov. Imamo se lepo.

JURE VERTELJ, 2.B

To se je zgodilo pred nedavnim. Na šolskem krosu sem se uvrstila na 2. mesto in tako prišla na občinsko prvenstvo, ki je bilo v Seničnem. Prav veliko nisem pričakovala, tam do 10. mesta, saj sem vedela, da je v Tržiču veliko dobrih tekačic, ki me bodo zlahka prehitele. Prišel je ponedeljek, dan, ko naj bi

bilo občinsko prvenstvo. Z avtobusom smo se odpeljali do Seničnega. Ura je bila tri popoldan.

Ko smo prišli tja, smo se začeli ogrevati. Bila sem nervozna in nisem vedela, kaj naj delam. Prijateljice so me mirile, učitelj je govoril, da imam možnost za dobro uvrstitev. Tudi oče, ki me pri tem podpira in spodbuja, je prišel na tekmovanje. Prišel je čas in morale smo se postaviti za štartno črto. Prijateljice so mi še zadnjič zaželele srečo. Dali so znak za start in začele smo teči.

Proga se je najprej vlekla in takoj na začetku sem bila na osmem mestu. V drugi polovici proge so ostala dekleta postajala vedno bolj utrujena in začela sem se prebijati naprej, naprej na šesto, peto in takoj zatem na četrto mesto. Sto metrov pred ciljem sem si rekla: "Sedaj pa vse ali nič!" Začela sem teči in teči vedno hitreje, skoraj sem jo že prehitela, pa mi je ušla. A upanje je še bilo in deset metrov pred ciljem sem jo prehitela. Bila sem močnejša in tako prišla na 3. mesto.

Pred tekmo ne bi verjela nikomur, ki bi mi rekel, da se bom uvrstila na 3. mesto. To je bila moja skrita želja. Dobila sem bronasto medaljo in se tako uvrstila na državno prvenstvo v krosu v Ravnah na Koroškem. To je bila zame velika, res velika sreča.

NINA VOGELNIK, 7.A

IZLET NA KRIŠKO GORO

S planinci smo šli v soboto na Kriško goro. Zbrali smo se pred vrtcem. S kombijem smo se peljali do pol poti. Pot se nam je zdela dolga. Med potjo so nas prehiteli višji razredi. Ko smo prišli na vrh, smo šli v kočo. Tam smo naročili čaj. Ko smo se ogreli, smo se odpravili nazaj v dolino. Medtem je začelo snežiti. Ko smo prišli v Bistrico smo se poslovili od učiteljice, ki nas je vodila na tem lepem izletu.

STE KOT UTROK RADI BRALI KNJIGE?

Da, prebral sem veliko, veliko knjig.

Užival sem v zgodbah Divjega Zahoda.

MIHAELA NOLIMAL, 1.C

spraševala EVA MARSIC

TEJA: Plezanje v primerjavi s smučanjem ni drago. Potrebujemo
plezalne čevlje, pas, magnesijsko vrečko. Vse to nam ni potrebno

BRALCEM STEŽE

Miki

Gost zaključne prireditve mednarodnega knjižnega kviza je bil znani Miki Muster, akademski kipar, ki pa je mladim znan kot avtor stotine in stotine stripov.

G. MUSTER, USTVARILI STE VELIKO ZBIRKO STRIPOV ZA OTROKE. KAKO STE SPLOH DOBILI IDEJO, DA BI PISALI?

Te zgodbe sem ustvaril zato, ker otroci rabijo zabavne zgodbe.

ZGODBE O ZVITOREPCU, TRDONJI IN LAKOTNIKU SE DOGAJAJO V VSEH LETNIH ČASIH. KATERI PA JE VAM NAJLJUBŠI?

Poletje! Zelo všeč mi je, ko je zunaj toplo. Rad sem obiskal tople kraje, Afriko.

KAKO VAM USPE, DA SO V VSEH STRIPIH GLAVNI JUNAKI ENAKO NARISANI?

Figure se moraš naučiti na pamet.

KJE DOBITE IDEJE ZA TOLIKO RAZLIČNIH DOGODIVŠČIN?

Fantazija! Če je nimaš, si ne moreš ničesar izmisliti.

KOLIKO ČASA RABITE, DA USTVARITE EN STRIP?

Ena zgodba ima 40 do 100 strani. Za eno stran pa porabim od 6 do 8 ur.

KAJ NAREDITE NAJPREJ, KO SE LOTITE NOVEGA STRIPA?

Najprej imam v glavi celo zgodbo. Dobro moram preračunati slike in strani, da bo na vsaki strani zadnja slika najbolj napeta.

STE KDAJ RISALI TUDI ZA ČASOPISE IN REVIIJE?

Ne, risal sem pa reklame. Risanje reklam je težje, saj moraš upoštevati želje naročnika. Pri srcu mi je reklama za bonbone Visoki C.

STE KOT OTROK RADI BRALI KNJIGE?

Da, prebral sem veliko, veliko knjig, najraje dela Karla Maya. Užival sem v zgodbah Divjega Zahoda.

spraševala EVA MARŠIČ ,

PISANJE

KO SEM SREČNA

pojem, plešem in norim,
neumnih se takrat znebim.

Prav težko se jaz tedaj krotim,
saj se s srečo lovim.

Prav božanska je ta sreča,
kadar njega sreča,
pa čeprav takrat je rdeča.

Je pa ta sreča lahko tudi opoteča,
če on kako drugo sreča.

Za to se mi zdi,
da vedno okrog nje je gneča.

KLAVDIJA DOBRE, 7.C

SRCE JE PRAVIČEN SODNIK

Srce ni le organ, nujen za življenje. Je simbol ljubezni čustev, sreče. Vrh tega pa je srce pravičen sodnik. Na njem je napisan vsak greh, ki ga ne moreš zbrisat. Ta greh ne občutiš z bitjem srca, temveč ga zaznaš z razumom. Leži ti težak, na dnu srca in ga neusmiljeno zbada.

Zgodilo se je toplega jesenskega dne. S prijateljico sva šli na kratek sprehod po gozdu. Prijateljica je splezala na drevo in nehote stopila na posušeno vejo. Padla je in si zlomila nogo. Smejala sem se ji. Namesto, da bi ji pomagala, sem se smejala. To je bil greh. Utisnil se je v srce. Čeprav sem šla naslednji hip k njej, me je greh tiščal k tlom. S težkimi, trudnimi koraki sem prišla do nje. Siva mrena mi je prekrila oči, gledala sem z grešnimi očmi. Bilo me je sram. Nenadoma so drevesa dobila podobo pošasti. Listi niso več poplesavali v vetru. Srce me je kaznovalo. Počutila sem se kot mravlja proti

slonu, majhna, nesramna. Črni oblaki so prekrili jasno nebo.
Srce je opravilo svojo nalogo. Ne le, da je pravičen sodnik, tudi kaznik je. Naslednji teden sem si zlomila roko. Vem, da je to posledica moje nesramnosti. Počutila sem se potolaženo. Srce je zadihalo svež zrak.
Dobila sem svoje kar sem zaslužila.
Srce je orožje, ki ga ima vsak človek. Z njim streljamo vsak dan. Včasih pa ustrelimo tudi samega sebe.

ROMANA PUŠAVEC, 8.D

LJUBEZEN

Najboljših stvari na svetu ne moremo videti, niti se jih dotakniti. Čutiti jih moramo s srcem. To je ljubezen! Ljubezen se mi zdi kot mrzlica, ki pride in gre, ne da bi volja imela kaj pri tem opraviti. Ljubiti pomeni prepoznati svojo srečo v sreči drugega. Ljubezen je igra, ki jo lahko igrata dva in pri tem oba zmagata. Ljubezen je življenje. Če nimaš ljubezni, si brez življenja. Vsak trenutek, ki ga imamo za ljubezen, je izgubljen. Ljubezen ne pozna letnih časov, ne podnebja, ne ur, ne dni in ne mesecev. Ljubezen je brez meja, je kot živo srebro v roki. Če imaš prste zaprte, ostane. Če jih stisneš, spolzi skozi. Ljubezen ne gleda z očmi, temveč z dnevom. Človek dela napake, takšno je življenje. Toda človek ne ravna narobe, če ljubi. Ljubezen je bogastvo v življenju in ne bo nikoli zamrzla. Ljubljen biti je največji zaklad na svetu. Če to doleti, si lahko srečen.

TJAŠA ŠTRUKELJ, 8.C

OPI ATA

Ata je star 61 let. Ima sive lase. Je zelo prijazen in priden. Kadar mi pri delu kaj ne gre, mi vedno pomaga. Te dni je naredil kočo za purane. Pri tej kočici sem mu tudi jaz pomagal. Zelo se razumeva in ga imam za najboljšega ata.

DANIJEL CLEMENS, 3.A

Dvanejstega maja zgodaj zjutraj sem se rodil v kranjski bolnišnici. Prav tako kot vsi dojenčki, sem se tudi jaz glasno zajokal. Bil sem drugi deček naše družine. Mamica je bila zelo vesela. Sestre pa so me odnesle, da so me skopale in oblekle. Ker pa je bila takrat eksplozija jedrske elektrarne v Rusiji, sem imel tudi nekaj problemov. Ko so me pokazali mamici, so me takoj odpeljali v drugo nadstropje in me dali v inkubator. Ker pa ni šlo nič na bolje, so me po osmih dneh odpeljali v Ljubljano. Tam sva bila z mamico mesec dni, ker so mi morali zamenjati vso kri. Končno, čeprav sem bil še vedno droben, saj sem tehtal 2100g, so naju poslali domov. Doma naju je že veselo pričakoval bratec Anže.

ŽIGA LAUSEGGER, 3.A

Na svet sem prišel kot prvi otrok, saj sva bila v mamičinem trebuhu kar dva otroka. Ker sem bil rojen kar dva meseca prezgodaj, so me dali v inkubator in me odpeljali v Ljubljano. Moj bratec Aleš je umrl že pred rojstvom. V Ljubljani sem bil kar tri mesece. Ko so me zdravniki odpeljali, sta me ati in mami propeljala domov. Ležal sem v zibelki. Hitro sem rasel, saj sem zelo rad jedel. Ko so mi začeli rasti zgornji zobje, sem imel vročino. Večkrat sem zbolel za angino, prebolel sem rdečke. Tudi v šoli večkrat manjkam zaradi bolezni, vendar sem to že prerasel.

BORUT KRČ, 3.A

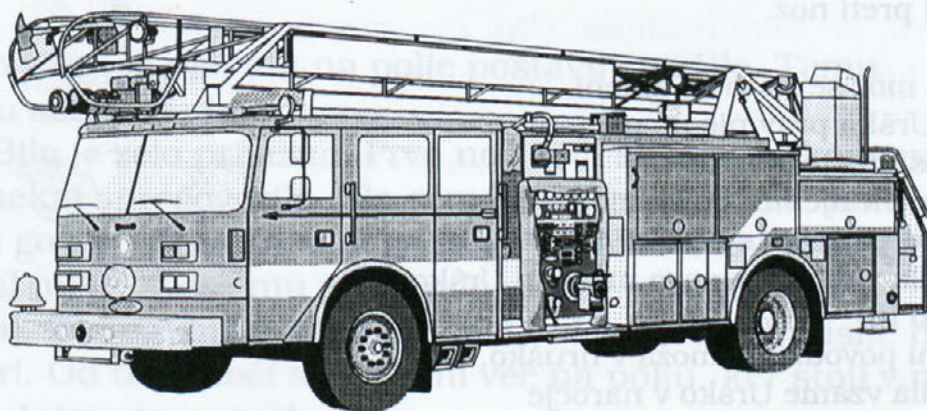
"Spravite se v postelje," sem kot vsak večer morala kričati za svojimi vnučki Nejcem, Urošem in Lučko. Stekli so po stopnicah, jaz pa počasi za njimi, saj moje noge niso več take kot v rosni mladosti.

Stopila sem v sobo in videla tri pridne glavice, ki so kukale iznad odej in napeto pričakovali, kaj jim bom povedala. Prinesli so mi kupe svojih najljubših knjig, jaz pa sem se odločila, da jim povem napeto in poučno zgodbo iz svoje mladosti. Prisluhnilo so. Torej. Že od malih nog sem

obiskovala našo gasilsko četo v vasi. Govorili smo o dolžnostih gasilca, o ognju, predvsem o tem, kaj lahko ogenj povzroči. Nekega dne je deček iz moje družine prinesel vžigalice, ki jih je sunil očetu. Odšli smo na kraj, kjer nas nihče ni videl. To je bilo pri starem kozolcu, na robu gozda. Odločili smo se, da bomo spekli kostanj, ki smo ga nabrali prejšnji dan.

Začela sem jih prepričevati, naj ogenj zakurimo nekje drugje. Pa so mi odvrnili, da sem reva in da si nič ne upam. Deček, ki naj bi z vžigalicami znal ravnati, je prižgal vžigalico in jo približal papirju. Papir se je vnel, fant pa je izgubil pogum in ga vrgel proti kozolcu, da se ne bi opekel. Ogenj se je širil hitreje, kot smo mislili. Vsi smo zbežali, jaz pa sem odhitela po gasilce, ki so ogenj v nekaj urah pogasili. Dobila sem odlikovanje za pogumno dejanje. Še danes ga ponosno nosim pripetega na starem puloverju. "Kako lepa zgodba," me je na koncu pohvalila Lučka. Uroš in Nejc pa sta že na pol v spanju zagodrnjala, da bosta tudi onadva gasilca, ko bosta velika, zato se ne igrajte z vžigalicami in ne mecite stekla, saj lahko zanetite velik ogenj.

NINA ROZMAN, 6.B

DOMIŠLJIJA IMA KRILA

Nekoč je živel oče, ki je imel dva otroka. Ime jima je bilo Janko in Metka. Oče se je poročil z drugo, ker mu je prva žena umrla. Otroka sta imela mačeho. Mačeha ni marala otrok in se jih je hotela znebiti. Nekega dne sta jih pustila v gozdu, da bi se izgubila. Otroka sta hodila in hodila, dokler nista pred seboj zagledala gradu. Hotela sta vstopiti, a je bil pred gradom jarek, globok jarek, ki jima je pokvaril veselje. Ko sta zagledala četo vojakov, sta se razveselila. Vojaki so se zelo začudili, ko so zagledali Janka in Metko. Kralj je svojim služabnikom ukazal, da naj ju odpeljejo in razkažejo grad. Potem so jima ponudili hrano in pijačo. Po večerji so ju vprašali : "Kaj delata tukaj?" Janko je povedal vse po vrsti. Nekega dne je kralj dobil hčer, ki je imela svetle lase kot zlato. A kmalu je veselje v gradu pošlo. Metka je vprašala, zakaj niso srečni. Zvedela je, da hčer hoče neki povodni mož, ker je tako ljubka. Klicali so jo Zlatica. Janko je razmišljal, kako bi jo rešil. Misлил je leta in leta. Medtem je kraljeva hči postala že prava lepotica. Točno takrat, ko se je povodni mož hotel poročiti z Zlatico, se je Janko odločil, da bo povodnega moža ubil. Teden dni se je boril in pridobil si je Zlatico. Z njo se je poročil in živela sta srečno do konca svojih dni.

JURE JAPELJ, 3.a

POVODNI MOŽ

Ko mladenič in urška v Ljubljano skočita,
oba se do kože zmočita.
Mladeniča ne zebe,
saj je povodni mož.
Le Urška se vsa trese,
kot da ji preti nož.

Povodni mož se za to ne zmeni,
saj mu Urška prav nič ne pomeni.
Tisti ples bila je le igra.
A ko pride k njemu, bo kosilo za tigra.
Na koncu pa zgodi se čudež.
Rečna vila vidi povodnega moža in Urško,
se razjezi in
spremeni povodnega moža v hruško.
Rečna vila vzame Urško v naročje
ter jo odnese. Kam?
Nihče ne ve kam, kajti Urška se zbudi iz sanj.

IVAN MLINARIČ, 7.c

Nekoč je živel Matic, ki ni maral svojih čevljev. Ker jih ni maral, jih je raztrgal in umazal. Mama jih je dala popraviti. A se jih ni dalo. Čevljar jih je vrgel v smeti. Čevlja sta se odpravila po svetu. Gledala sta lepe očiščene čevlje. Želela sta si, da bi bila lepa in očiščena. To željo je slišala vila. Prišla je in ju spremenila v zelo lepa čevlja. Odšla sta v trgovino s čevlji. Ko sta videla Matica in mamu, kako si ogledujta nove čevlje, sta se skrila. Počakala sta, da ju bo kupil drug deček, ki bo znal ravnati z njima.

URBAN ZALETEL, 3.a

Jaz sem majhen griček. Sojim v Bistrici . Velikokrat me obiščejo otroci iz vrtca in šole. Nekoč se je zgodilo, da so name prišli otroci iz šole. Skupaj so se igrali. Dečki so bili na enem mestu, deklice pa na drugem. Nekateri so se igrali z žogo, nekateri pa so se kartali. Med brcanjem žoge me je zelo bolelo. Naenkrat se je žoga pokotalila po meni in se je izgubila. Vsi otroci so jo iskali, tudi tisti otroci, ki so kvartali, so jo pomagali iskati. Karte so pustili na meni. Našli so žogo. Naenkrat je začel pihati močan veter. Karte je razneslo po meni, šle so tudi v majcen gozdiček, ki je stal poleg mene. Tisti otroci, ki so brcali žogo , so bili tako nesramni, da niso pomagali iskati kart. Čez nekaj časa so našli popolnoma vse karte. Vsi skupaj so odšli, otroci v vrtec, malo večji otroci pa v šolo.

KATJA ROPOŠA, 3.b

STRAŠILO SANJA

Nekega jutra je moj ata na polje postavil strašilo. Temu strašilu sem dala ime Pepe. Bilo je zelo prijazno. Prvo noč sem slišala, kako je na polju nekaj spregovorilo. Šla sem k njemu in videla, kako v sanjah govori. Zbudila sem ga in ga vprašala, kaj je sanjal. Povedal mi je, da se mu je sanjalo, da ga je sokol vsega skljuval. Zaupal mi je, da ga je zelo bolelo in da je mislil, da bo umrl. Od tiste noči strašila ni več na polju, ker stoji v moji sobi in čaka, da se prebudim.

ROSANA ROZMAN, 3.a

BABICA IN MIŠKA

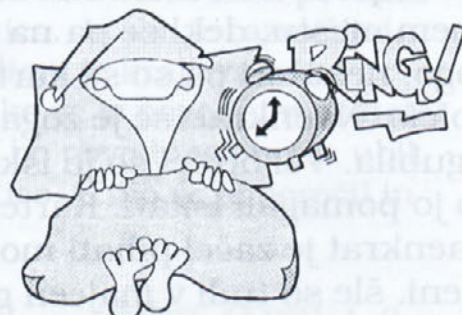
Nekega lepega dne je šla babica ven. Mimo je pritekla miška. Babici je dala en lešnik in odšla. Babica ga je zdrobila, a v njem ni našla lešnika, ampak pravljico. In sedaj prebira pravljico otrokom. Miška pa daje dobrim ljudem čarobne lešnike.

ROK MARKIČ, 2.b

STRAH

Včasih nas kdo straši,
pa nikjer, nikjer nikogar ni.
Včasih kaj zaropota,
pa nikogar ni doma.

Strahu jaz ne poznam,
ker dobro vem da:
Strah ima velike oči,
okoli ga nič ni.

ANA KOKALJ, 2.b

SEM BUDILKA

Zdravo, jaz sem budilka. Cin, cin, cin! Ime mi je Tika - taka. Kupili so me v Trziču. Moja lastnica je Katarina. Zmeraj jo zbudim, ona pa me po glavi vsako jutro tepe. Njen bratec Aleš me ne valja po rokah in me razkazuje svojim prijateljem, oni pa se vrtijo okoli mene. Pravijo, da sem res nekaj posebnega. Ko me Katarina navija, me zelo boli. Ampak Katarino zbudjam, kmalu bi mi zmanjkalo glasu. A, Katarina me spet udari in zaspi nazaj in potem zamudi šolo. Zakaj potem krega mene?

LAVRIČ MARTINA, 2.b

KNJIŽNICA

V knjižnici smo reševali križanko. Vsi smo dobili knjige in iskali smo, kaj pomeni beseda knjigožer. Iskali smo po skupinah. Bil sem z Andražem in Nejcem. Tekmovali smo, kdo bo prvi, toda bili smo tretji.

ŽIGA KOGOJ, 1.c

V ŠOLI

Danes ob osmih zjutaj sem šel v šolo. Potem, ko je prišla tovarišica, se je začel pouk. Prvo uro smo imeli matematiko. Pisali smo hitrostno vajo. Bil sem brez napak. Drugo uro smo imeli SND. Delali smo miselni vzorec. Potem smo imeli odmor. Tretjo uro smo imeli slovenščino. Pisali smo narek. Imel sem eno napako. Četrto uro pa smo imeli glasbo. Naučili smo se pesmico. Potem smo imeli konec.

ANDREJ ROZMAN, 2.b

Zelo rad hodim v šolo. V šoli se učimo računati, brati, pisati in še veliko stvari. Imamo štiri ure. Med odmorom se igramo različne igrice. Ob desetih pride gos. Joži, potem se vsedemo. Potem je čez dve uri varstvo. V varstvu naredimo nalogo, potem se igramo in gremo ven. Ko je varstva konec, grem domov.

GREGOR TRILLER, 2.b

Jaz hodim v 1.b razred. Obiskujem likovni krožek in lego krožek. Na likovnem veliko rišemo. Naredili smo tudi drevo, novoletne okraske iz testa in srčke iz kartona. Pri legu krožku smo sestavljali prometno nesrečo, dedke Mraze, ptičje hišice in snežene može.

EVA ZALETEL, 1.b

TEH MOJIH OSEM ŠOLSKIH LET

Spominjam se časov, ko sem se še kot majhna deklica brezkrbno igrala. Toda prišel je čas, ko sem spoznala, da bom obšla v šolo- pravo šolo. Spominjam se, kako je bilo, ko sem se poslavljala od vrstnikov v vrtcu, ponosna sem bila na to, da bom od takrat naprej hodila v šolo. Moj prvi šolski dan je potekal takole: zjutraj smo se vsi bodoči prvošolčki zbrali v večnamenskem prostoru, kjer so nas bodoče razredničarke klicale k sebi. S tesnobo v srcu sem se odpravila proti njej in svojim bodočim sošolcem.

Ko sem stala tam, pred vsemi starši, sem bila ponosna sama nase. Potem smo s starši in razredničarko odšli v razred. Ker sem prišla med zadnjimi, so bili vsi prostori že zasedeni.

Razen enega, torej sem sedla tja in moje prvo šolsko leto sem presedela z majhnim, a prijetnim dečkom. potem sem počasi "prilezla" do četrtega razreda, kjer smo se že od začetka veselili tega, da bomo za teden dni odšli na smučanje, tako imenovano šolo v naravi. Tudi to smo dočakali in prišel je dan, ko smo se odpeljali. V sobi sem bila skupaj z Matejo in Katjo, s katerima sem doživela mnogo lepih trenutkov.

Spominjam se prve noči. Vso noč nismo mogle zaspati, saj smo bile polne vtisov tega lepega dne. Toda kot vse dobre reči je tudi to minilo in v osnovnošolska leta je prišla prava prelomnica-prestop iz razredne stopnja v prometno. Kot bi vse začeli znova; ko smo bili v četrtem razredu najstarejši z razredne stopnje, a tu smo bili kot peti razred vsem ne pomenbni. Spominjam se, ko smo preplašeno begali po hodnikih in spraševali: "Kje je razred za...?" Tako se je nadeljevalo tudi naslednje leto in sedaj, ko sem v osmem razredu, smo tako kot v četrtem spet glavni na šoli, toda sedaj mi to ne pomeni več tega, kar mi je pomenilo v četrtem razredu. Sedaj, dva meseca pred koncem osnovne šole, bi dala vse, da bi se lahko vrnila v brezskrbno otroštvo, ko je bila moja glavna skrb kje, kdaj in kako se bom igrala. Še lansko leto se mi je

vpis v srednjo šolo zdel tako daleč, želela sem si, da bi ta čas hitro prišel, toda sedaj sem začela razmišljati čisto drugače. Spomnila sem se vseh dobrih stvari, ki sem jih doživela v teh osmih šolskih letih in želim si, da bi lahko zavrtela čas nazaj in vse še enkrat doživela, kakšno stvar tudi spremenila. Toda žal zdaj ni več časa za razmišljanje o tem, kaj je bilo in

kaj bi naredila drugače. Sedaj moram razmišljati o tem kaj bom naredila jutri in dan za tem in dan za tem...Bližam se veliki prelomnici na moji življenski poti, želim si je, a jo istočasno odklanjam. Pogrešala bom prijatelje in prijateljice, naše male in velike prepire in seveda tudi ljubezni. Vem, da bom našla nove prijatelje in tudi srednješolce bom srečevala na cesti, v avtobusu in drugje. A več ne bo isto in tega se zavedam, še preveč. Občutkov, ki jih doživljam, ne znam opisati, nihče jih ne zna. Mogoče moji sošolci in sošolke, ki doživljajo isto kot jaz, tisti, ki so to že doživeli, toda nekdo, ki tega ni doživel, ne bo nikoli vedel, koliko trpljenja lahko doživiš, ko zapuščáš 8. razred, šolo, ki si jo obiskoval osem let in učitelje, ki jih bodisi sovražiš, bodisi občuduješ. Žal mi je, da moram zapustiti zgradbo, ki je sledila mojemu razvoju, moji ljubezni in drugim stvarjem, ki sem jih v osmih letih doživela. Vem, da se bom še vrnila pred to šolo in se spomnila vseh lepih dogodkov in trenutkov v njej.

SAŠA AHAČIČ, 8.a

**SPOMINI SO ZAKLAD, KI NAM GA NIHČE NE MORE
VZETI.**

Zadnji dan počitnic, sem se odločila, da bom v svojo košarico vzela vse spomine. Ostale dneve sem se spominjala, kaj mi ni bilo všeč. Zgodaj zjutraj smo se odpravili na sprehajanje proti Begunjam. Ko smo prišli na sprehajalno pot, smo bili zelo razočarani, ker je bila tam velika grča. Bilo nam je žal, da se nismo zelo se veselim hoditi v srednjo šolo, po drugi strani pa mi je malo hudo, ker bom morala zapustiti šošolce in šolo, kjer so moji dobri in slabi spomini.

ANČA GRADIŠAR, 8.a

AJDA JALOVEC, 8.b

MIHA PRIMOŽIČ, 8.a

KARAOKE

V ponedeljek 17. decembra se je drugo šolsko uro oglasil šolski zvočnik, po katerem je bilo objavljeno, da bo tisti dan v večnamenskem prostoru avdicija za šolske karaoke. Objava me je pritegnila, ker zelo rada pojem. Najprej sem si mislila, da se raje ne bom prijavila, saj me je bilo sram nastopati pred celo šolo, a kasneje sem se premislila. Prišla sem na avdicijo, čeprav nisem zares verjela, da bom izbrana. Upala sem vseeno, kot gotovo prav vsak, ki se je prijavil. Mislila sem, da bomo že na avdiciji izvedeli kdo je izbran, a morali smo počakati na naslednji dan. Ko sem v torek prišla v šolo, so mi sošolci že takoj prihiteli nasproti z novico, da je moje ime med izbranimi. Bila sem vesela. Začuda je tisti teden minil kar hitro in kmalu je prišel četrtek, ko smo imeli generalko. Tokrat se mi moje petje nikakor ni zdelo vredno. Skrbelo me je, kako bo naslednji dan, ko naj bi bile karaoke čisto zares.

V petek po malici smo se nastopajoči zbrali v večnamenskem prostoru, za nami pa so prišli še gledalci. Tokrat se me je lotila huda trema, ki se je povečala, ko sem pomislila na to, da bom pela prva, ko sta Eva in Luka napovedala moj nastop, bi najraje pobegnila, a sem zbrala pogum in stopila proti mikrofonu. Kmalu sem začutila olajšanje, ko je trema po nekaj taktih začela popuščati. Sprostila sem se in moje petje se mi ni zdelo več tako zelo slabo. Nastopala sem z velikim veseljem. Ko sem odpela, sem se počutila zelo dobro, čeprav sem prej imela tako tremo. Zdi se mi, da so prav vsi nastopajoči peli dobro. Na koncu smo vsi dobili majhne plišaste medvedke. Za spomin na te karaoke sem dobila še nekaj; sošolci in sošolke so mi podarili plakat, s katerim so navijali zame. To je bil dogodek, ki ga bom ohranila v prijetnem spominu. Upam, da bom še kdaj pela. Moja želja je postati pevka in na tihem upam, da se mi mogoče tudi kdaj uresniči.

SANJA TURK, 8.c

MOJE POČITNICE

Moje počitnice so bile zelo vesele. Bil sem v Podljubelju. Tam smo se smučali in sankali. Prišli so tudi moji prijatelji. Tretji dan smo šli h kmetu. Tam smo videli krave, prašiče, zajce in kokoši. Kmet mi je dovolil, da sem mu pomagal nahraniti živali. Šel sem tudi k stari mami. Tam imam psa, s katerim sem hodil na sprehod. Za hišo je velik travnik, kjer smo se sankali. S sestrico sva tudi tekmovala, ponavadi sem jo prehitel.

PETER ROTAR, 2.b

NA MORJU

Med poletnimi počitnicami prvega avgusta, smo šli v kolonijo. Moja učiteljica je bila Renata Križnar. Ko smo se peljali na morje, sem v avtobusu sedela s Kajo. Pogovarjali sva se, kako se bomo imeli na morju. Kaja je rekla, da se bo veliko kopala. Jaz pa sem rekla, da se ne bom veliko kopala, ker ja voda slana. Ko smo prispeli na morje, sem se zelo razveselila vročega sonca. Nekaj časa smo še počakali, potem smo se odpravili v svoje sobe. Drugi dan smo se šli kopat na pomol. Tam se mi je zdelo najboljše. Ob enajstih smo šli na kosilo. Po kosilu smo imeli tri ure počitka. Po počitku smo se šli spet kopat na pomol. Po večerji smo imeli zabavo, nato pa smo šli spat. Tako je minil prvi dan.

ANA BRLEK, 3.a

DOGODEK S POČITNIC

Zadnji dan počitnic, sem se odločil, da se grem smučat nekam, kjer vozijo vlečnice. Ostale dneve sem se namreč smučal na smučišču, kjer ni bilo vlečnic. Zgodaj zjutraj smo vstali, vzeli smuči in se odpeljali proti Begunjam. Ko smo prispeli na smučišče Krpin, smo bili zelo razočarani, ker je bila tam velika gneča. Bilo nam je žal, da se nismo odpeljali naprej proti Kranjski Gori. Po nekajkratni probni vožnji, mi je postalo na Krpinu všeč, zato sem se še velikokrat peljal na vrh hriba in se spustil po njegovi strmini v dolino. Ko mi je začelo kruliti v želodcu, smo se odpeljali proti domu. Tako mi je prijetno minil tudi zadnji dan počitnic.

MIHA PRIMOŽIČ, 4.a

Bili smo na morju v Balah. Imeli smo se zelo dobro. Le spala sem bolj slabo, ker smo imeli premajhen šotor in so nas pikali komarji. Nekega dne smo s prijatelji pekli pice v balskih pečeh, ki so jih naredili iz kamenja in blata. Pice so bile zelo dobre. Začelo se je mračiti. Zlezli smo v spalne vreče in gledali zvezde in utrinke. To me je uspavalo. To noč sem spala dobro. Zjutraj nas je zbudilo sonce. Vstali smi in šli plavat. Mami je prinesla zajtrk na plažo, najedli smo se in šli pred šotore.

URŠKA TIŠLER, 4.b

Med šolskimi počitnicami se otroci spočijejo. Konec je pisanja domačih nalog in risanja. Med počitnicami sem zjutraj dolgo spala. V mesecu avgustu smo se selili v novo hišo. Ta mesec počitnic je bil zame zelo delaven. Pomagala sem seliti pohištvo. Sama sem si uredila svojo sobo. Nekaj časa je ostalo tudi za igro. Kopat sem se hodila na kopališče. Nekaj dni smo bili na otoku Krku pri prijateljih. Zame so bile te počitnice zelo zanimive. Sedaj živim v novi hiši in imamo zelo veliko prostora.

NEŽA GRAH, 4.b

Ko so bile počitnice, sem dobil norice. Potem sem moral biti doma cela dva tedna. Ko sem imel norice, sem samo ležal in sploh nisem mogel jesti. Imel sem zelo hude norice. Tako me je srbelo, da sem skoraj znorel. Ko sem šel v šolo so se mi vsi smejali, ker sem bil še ves pikast. Rekli so mi, naj grem kar domov.

MIHA BAKARIČ, 2.b

POČITNICE

Bila sem zelo vesela, ko so se začele počitnice. Takrat je zapadlo veliko snega. Vsi otroci smo gledali sneg in čakali, da bo nehal padati. Res je kmalu nehal padati. Stekli smo ven in vzeli iz podstrešja smuči in sanke. Zapodili smo se na hrib kjer smo se sankali. Bilo nam je prijetno. Tisti, ki so se smučali, so naredili skok. Prišla je tudi moja prijateljica Maja. Bilo je zelo zabavno, dokler ni posijalo sonce. Bili smo žalostni in smo šli domov. Dnevi so hitro minevali, zato smo morali kaj hitro v šolo. Čeprav sem se imela pozimi lepo, veselo pričakujem pomlad.

VERONIKA BOHINJEC, 4.a

Ko so se začele zimske počitnice, sem bil zelo vesel. Zjutraj sem dolgo spal, ker mi je bilo zelo prijetno v topli postelji. Ko sem vstal, sem si umil roke, obraz in zobe. Nato sem se oblekel, pozajtrkoval in šel v trgovino. Nakupil sem tisto, kar mi je naročila mamica. Potem sem se igral. Gledal sem televizijo in pomagal v gospodinjstvu. Ker je zapadlo veliko snega, sem tudi kidal. Z bratom in starši smo se tudi sankali. Ob koncu tedna sva šla z bratom na počitnice k teti. Bilo nam je lepo, a sem se rad vrnil v šolo, med sošolce in učiteljice.

MILAN SAJOVEC, 2.b

Med počitnicami sem se imela zelo lepo. Šla sem se smučat in sankat. Igrali smo se tudi veliko drugih iger. Zelo vesela sem, da je zapadlo toliko snega. Smučala sem se na Krpinu. Tja me je odpeljala mami. Imela sem se zelo lepo. Včasih tudi smučam s prijateljico Veroniko. Sankala sem se v Lešah, kjer je bilo zelo veselo. Čeprav je bilo pozimi lepo, komaj čakam, da bom spet zaplavala.

MAJA MEGLIČ, 4.a

ŠOLA V NARAVI

Nedelja, 11. 2. 1996

Do hotela smo prispeli srečno. Porazdelili so nas v sobe. V omare in predale smo zložili svojo prtljago. Po večerji smo odšli spat. Spali nismo dobro, zaradi volnenih odej, ki jih nismo bili vajeni.

Ponedeljek, 12. 2. 1996

Takoj po okusnem zajtrku smo se s sedežnico odpeljali do smučišča. Takrat sem se peljala prvič. Bilo me je strah, ko sem gledala po strmih pobočjih. A strah je minil takoj, ko smo dospeli do smučišča. Razdelili so nas v tri skupine. Naši učitelji so bili: gospod Janez Vagner, gospod Dane Vidovič in gospod Peter Jurkovič. Ko smo se nekajkrat popeljali po smučišču, smo se vrnili v hotel Kompas na Ljubelju. Po kosilu smo odšli na stari mejni prehod Ljubelj. Bilo je zelo vetrovno, a preživeli smo. Tovarišica nas je tudi krstila tako, da nas je s palico udarila po riti. Ko smo se vrnili, smo si ogledali delo carinikov. V hotelu so nam razdelili tekaške smuči, nato smo šli spat.

Torek, 13. 2. 1996

Zbudili smo se in šli na zajtrk. Po zajtrku smo kot ponavadi odšli na alpsko smučanje. Po kosilu smo odšli na tek s smučmi. Naša skupina je od štirih tekem trikrat zmagala. Zmag smo bili zelo veseli. Medtem, ko smo jaz, Urška, Klemen, Lea in Monika zapisovali dogodke prejšnjega dne, so v najino sobo prišli še: Anela, Vlado, Aljaž, Nina, Nadja, Jasmina, Neva in Matej. Vlado je prinesel radio in mi smo začeli skakati po posteljah. Skupaj z najinimi gosti smo razmetali vse, kar je bilo mogoče. Zelo smo se zabavali, a ne dolgo, saj so prišli učitelji in najine goste nagnali vsakega v svojo sobo.

Sreda, 14. 2. 1996

Na Valentinovo smo hoteli prirediti ples s karaokami, a smo bili pri večerji preveč glasni in ples je bil odpovedan. Med večerjo pa smo le vadili za nastop na karaokah. Kljub odpovedim smo nekaj malega priredili. Peli in plesali smo kar pozno v noč. Utrujeni, smo z veseljem zaspali.

Četrtek, 15. 2. 1996

Danes so prišli starši na obisk. Pokazali smo jim, kaj vse smo se naučili v teh dneh. Tudi tekli smo na smučeh, tam je bila naša skupina druga. Po malici so starši odšli in mi smo se pripravljali na zaključni večer. Za zaključni večer smo imeli v načrtu: Žrebanje šartnih številka za jutrišnjo tekmo v alpskem mučanju, potem pa še predpustni ples. Izzrebali smo šartne številke, moja

je bila osemnajst in pričeli s plesom. Med plesom smo se šli zelo zanimive in obenem tudi smešne igrice. Tudi danes smo imeli karaoke. Pokonci smo bili do enajste ure zvečer. Zelo utrujeni smo si zbrisali barve z obraza in šli spat.

SARA SAJOVEC, 4.1

Petek, 16. 2. 1996

Imeli smo tekmo. Imela sem malo treme. Prvo vožnjo sem peljala odlično, pri drugi pa sem zgrešila oviro. V skupnem seštevku sem bila četrta. Po okusnem kosilu s sladoledom smo dokončno zložili prtljago. Počasi smo se odpeljali domov.

URŠKA TIŠLER, 4.1

TABOR V SPUHLJI

Lansko jesen smo učenci dveh šestih razredov odšli na naravoslovni tabor v Spuhljo. Ta kraj se nahaja blizu Ptuja in v njem najdemo tudi počitniški dom otrok, v katerem smo mi prebivali skoraj teden dni. Že na začetku smo vedeli, da bo super in res je bilo tako. Prvi dan smo se seznanili s krajem in z domom samim. Popoldan smo že imeli predavanje o klopih in o boleznih, ki jih le-ti prenašajo. Predavanje je bilo poučno, saj se mnogokrat zgodi, da nadležnega klopa najdemo tudi na našem telesu. V poznem popoldanu smo se sprijaznili s plezanjem po umetni steni, ki niti ni bila tako visoka. Prvi noči spanec skoraj ni bil spanec, ker zaradi prihoda v nov kraj enostavno nismo mogli spati. Pa vendar smo spali do učiteljevega glasu, ki je naznanjal jutranjo telovadbo. V dopoldanskih urah smo se tokrat naučili postavljanja šotorov, vezanja vozlov in mnogo drugih stvari, ki jih je pametno vedeti za življenje v gozdu. Sprehodili smo se do ribnika in tam spoznavali rastline in živali, ki živijo ob in v ribniku. Ob ribniku je postajalo vedno bolj mraz in ni bilo kaj, da nismo pretekli nekaj metrov. Če se nismo ogreli, pa smo si vsaj nabrali nadaljnjih moči. Vsak dan smo jedli okusno hrano v prijetni jedilnici, morda pa smo nekateri pogrešali vonj po gibanicah... Sredi nekega dopoldneva pa smo priredili orientacijski tek. Prej nam je prijazni učitelj dal navodila in nekatere je bilo zelo strah udeležiti se tega teka. Pa ni bilo tako težko, ampak je bilo prav zabavno. Po določeni poti smo na listič odtisnili nekaj štampljk in to je bilo vse. Tudi v okolici počitniškega doma smo si podrobneje ogledali rastline in spoznali, da so zelo raznolike. Še en razlog za uživanje pa je bilo tudi sonce, ki nam je vsak dan svetilo na lica. Ob večerih smo posedali v jedilnici. Nekateri so

urili možgane ob tangramu, drugi pa smo poslušali glasbo, ki je prijetno bučala iz radia. Odločili smo se tudi za sprehod do Ptujskega jezera, ki ni bil prav kratek. Ko smo prišli do tja, smo občudovali ptice, ki so kot galebi na morju, preletavale modro nebo. Popoldne, ko nam vreme ni bilo naklonjeno, smo imeli delo z mikroskopi. Ogledovali smo si rastline in živali, ki jih s prostem očesom skoraj ne moremo videti. Ko smo imeli literarni večer, smo se spoznali z mladeničem, ki je veliko pesmi napisal in jih gotovo veliko še bo. Zadnji večer smo priredili zabavo, naslednje jutro pa smo se počasi odpravili proti domu. Med potjo smo si ogledali še Ptujski grad.

VANJA BEGUŠ, 6.b

TABOR V KRANJSKI GORI

Ponedeljek, 18. marec

Dopoldan smo z velikim pričakovanjem prispeli v Kranjsko Goro. Namestili smo se po sobah in odšli na krajši sprehod po mestu. Ko smo se vrnili, smo si dokončno uredili sobe in odšli na kosilo. Naselje Kranjska Gora smo kasneje bolje spoznali s tamkajšnjimi vodiči-vzgojitelji. Večer smo si popestrili z različnimi igrami. Nastopil je nočni počitek in vsi smo šli spat.

Torek, 19. marec

Zbudili smo se zgodaj zjutraj in odšli na jutranjo telovadbo. Po zajtrku smo imeli malo počitka. Potem pa smo se vsi učenci razdelili v dve skupini. Naša skupina se je odpravila proti Vršiču, druga pa se je odpravila na tek s smučmi. Po dolgem pohodu smo končno prišli na Mihov dom, to je malo pod Vršičem. Tam smo se učili orientacije. Kmalu potem smo izpolnjevalji liste - naloge, ki so imele poudarek na narodni noši. In tako je hitro minil dan in prišla je noč.

Sreda, 20. marec

Danes je naša skupina odšla na tek s smučmi. Z velikim pričakovanjem smo se z vodičem odpravili proti Planici, nekaj kilometrov od Kranjske Gore. Tako smo čez nekaj časa prispeli na cilj. Tam smo si ogledali trening mladih skakalcev. Videli smo nekaj zelo lepih skokov. Ko smo pojedli, smo se odpravili nazaj. Po vrnitvi smo se vsi namestili v jedilnici, kjer smo opisovali Triglavski narodni park. Nato je sledilo kosilo in počitek. Imeli smo tudi sprehod v naselje Jasna. Proti večeru smo se odpravili s sankami na smučišče. Sankanje je bilo super.

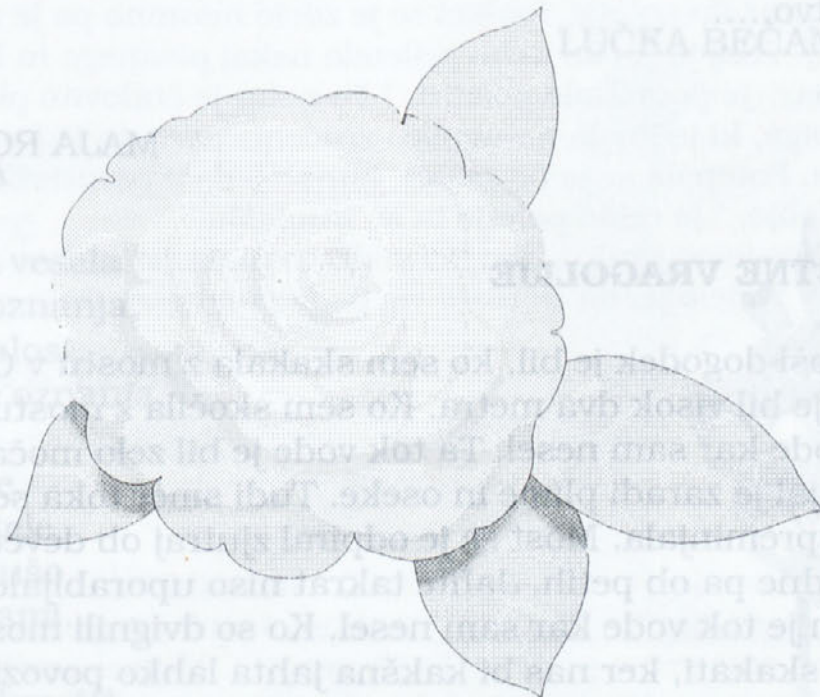
Četrtek, 21. marca

Zjutraj smo se po zajtrku odpravili na hrib Srnjak, in tako čez nekaj časa prišli veseli nazaj. Po kosilu smo se začeli pripravljati na naš zadnji večer v domu. Po večerji smo imeli zabavne igrice. Pozno smo se odpravili spat.

Petek, 22. marec

To je bil naš zadnji naravoslovni dan. Kot vsak dan smo imeli zajtrk, sledilo pa je pospravljanje sob. Ta dan so si nekateri popestrili s tekom na smučeh, mi pa smo dobili po faksu matematične naloge, ki smo jih morali rešiti. Nato smo odšli na krajši sprehod po mestu. Po kosilu pa smo se z avtobusom odpeljali domov.

MARTIN ZAMAN, 6.a

POMLAD

Bilo je tiho pomladno jutro. Visoka drevesa so se nemo vzpenjalaproti nebu in pozdravljala sprehajalce pod njim. Travo, ki je valovila v vetru, je mučila jutanja rosa. Nebo je bilo jasno, skoraj brez oblčka in svobodne ptice so plavale po njem.

A moje misli so bile sive in meglene. Narave, ki me je obdajala v vsem svojem bogastvu, sploh nisem opazila. Kot, da bi hodila po sivem in pustem jesenskem gozdu, ki leži pod skoraj črnimi oblaki, iz katerih lije dež. Da, prav tako se mi je zdelo tisti trenutek. Nisem opazila trave, dreves in ptic.

V bližini sem opazila nizek črn štor. V otroških dneh sem se z drugimi otroki igrala in plezala po njem. Sedla sem nanj in skušala pozabiti na skrbi. Pomislila sem na otroške dni, na srečo, na brezskrbnost, ki sem jo kot otrok občutila, kadar sem prišla v ta gozd. Da, prav ta gozd, kjer sedim danes in skušam ubežati pred težavami. Oči so mi zalile solze, ko sem se spomnila na brezskrbno otroštvo. Nikoli več ne bomo skupaj. Vedela sem, da bomo nekoč morali iti vsak svojo pot, vendar sem vseeno upala, da ne tako kmalu.

Ozrla sem se po gozdu, kjer se je začelo in končalo moje otroštvo.....

Torek, 19. marec

MAJA ROZMAN, 8.a

POLETNE VRAGOLIJE

Najlepši dogodek je bil, ko sem skakala z mostu v Osorju. Most je bil visok dva metra. Ko sem skočila z mostu, me je tok vode kar sam nesel. Ta tok vode je bil zelo močan. Nastajal je zaradi plime in oseke. Tudi smer toka se je zaradi tega spreminjala. Most se je odpiral zjutraj ob devetih, popoldne pa ob petih. Jahte takrat niso uporabljale motorja, ker jih je tok vode kar sam nesel. Ko so dvignili most, nismo smeli skakati, ker nas bi kakšna jahta lahko povozila. Ob mraku smo se obrisali, oblekli in odšli nazaj v prikolico.

NINA MEGLIČ, 4.B

JUTRO

Ko zjutraj ura zazvoni,
mi v ušesih že brni.

Komaj si oči pomanem,
odeja topla pravi, naj še ne vstanem.

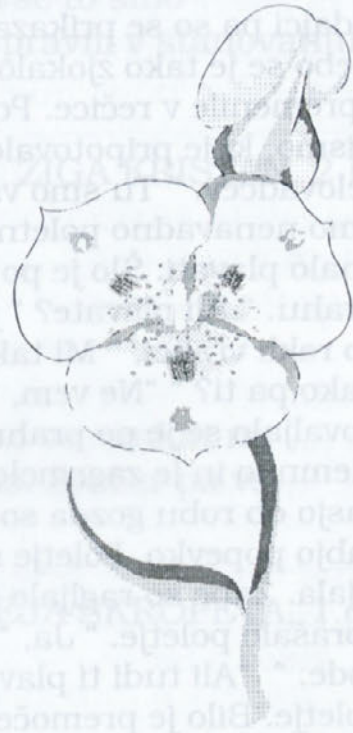
Ne mineta trenutka dva,
na uho mi že nekdo čeblja.

Hitro, hitro, brž pokonci,
v šoli že zvonijo zvonci.

Kvišku skočim, si nos obrišem
in jo v kopalnico pobrišem.

Umijem si obraz in splaknem usta,
zobje so čisti, a jaz sem pusta.

Od mami poljubček hitro še dobim,
lase počesem in v šolo odhitim.

LUČKA BEČAN.5.a

POMLADNA

Nam ptička vesela
pomlad že oznanja,
turobo in žalost,
nam s petje oznanja.

Prve cvetlice,
so že zacvetele,
so srce in dušo
nam z barvami.

Na polju je kmetič,
njivo že zoral,
vanjo je zrnja -
semenja posejal.

ANA KOKALJ,2 b

POLETJE

Avtomobili so hupali in za volanom so se potili šoferji. Samo nekaj psov, ki so se sem in tja prikazali iz hiš, se je potikalo naokrog. Zdajci pa so se prikazali črni oblaki, zaropotalo je in zagrmelo in nebo se je tako zjokalo, da so po stezah drli potoki in so se ceste spremenile v rečice. Poletje pač. V nabiralniku je čakalo Sajino pismo, ki je pripotovalo izpod platnene strehe tabora mladih telovadcev. "Tu smo vsi zdravi, jemo in nam je lepo." Skuhali smo nenavadno poletno zgodbo. Poletje je bilo še majhno in ni znalo plavati. Šlo je po cesti in srečalo vrabce, ki so se kopali v prahu. "Ali plavate?" je vprašalo in je imelo začudene oči. "Ja," so rekli vrabci, "Mi takole plavamo, kako pa ti?" "Ne vem," je reklo poletje. "Bom še jaz po vaše." Povaljalo se je po prahu in šlo zaprašeno naprej. Tedaj se je stemnilo in je zagrmelo. Iz težkih oblakov se je ulila ploha. Za vasjo ob robu gozda so žabe pripravile tekmovanje za najlepšo žabjo popevko. Poletje se je naslonilo na staro vrbo in prodajalo zijala. Žabe so ragljale in skakale v bajer. "Ali plavate?" je vprašalo poletje. "Ja," so rekle žabe. "Vesele smo, da je dovolj vode." "Ali tudi ti plavaš," so vprašale žabe. "No ja," je reklo poletje. Bilo je premočeno do kože, ampak dež mu je spral prah s srajce in hlač. Zaplavalo je po ribniku, lepo pozdravilo žabe in šlo naprej po svojih poteh. Po morju je plavala barka. "Kaj dejaš?" jo je vprašalo poletje. Ladjici se je zdelo neumno pa je odplavala naprej. Zdaj je preko neba priletelo nekaj pisanega in barvastega. "Pa, pa," je pomahalo poletju. "Po nebu je čudovito plavati. Bila je papiga, ki je imela na urniku zračenje perja in je to počela na soncu. Potepala se je po zraku, kar so ji dale peruti." Nekateri se radi šalijo, "je reklo poletje in se zamislilo. Eni plavajo po prahu, drugi v vodi, tretji pa po zraku, zares čudno! Vedelo je, da še malo ve, pa je pomislilo, da je narobe svet.

GORAN RADOŠEVIČ, 5.c

OZIMNICA

Za ozimnico je mami nabrala lisičke in veliko jurčkov. Lisičke in jurčke smo vložili v kozarce, jabolka pa smo pospravili v klet. Pobirali smo vrtno pridelke in jih spravili. Moja mami je vložila že vso zelenjavo, očka pa je ostalo zelenjavo pdspravil v zmrzovalnik. Mama pa je zmiksala paradižnik in ga je dala v kozarce.

MARTIN LOVRIČ, 2.b

Kot se morajo živali pripraviti na zimo, se moramo tudi mi ljudje. Že v mesecu septembru smo se začeli pripravljati na zimo. Kupili smo vse potrebno za ozimnico: krompir, čebulo, jabolka, olje, moko in zelenjavo za juho. Vse to smo pospravili v klet, olje in moko pa smo pospravili v stanovanju v shrambo.

ŽIGA KRISTAN, 2.b

ZIMA

Zunaj pada sneg, vzamemo sanke in gremo se sankat na breg. Skačemo, vriskamo, super se imamo. Zvečer pa vsi mokri domov pricapljamo.

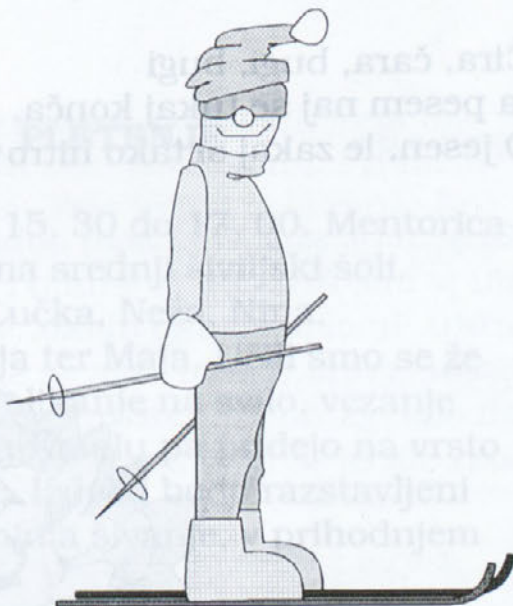
TADEJA ŠKROPETA, 1.c

ZIMA

V naši deželi
zapadel je sneg,
pobelil je hribe,
doline in breg.

Otroci veseli,
so sanke in smučke
si vzeli.
Na sneg so hitro pohiteli
Jure, Maja, Tine
urno so ucvrli
jo čez bele so vzpetine.

Letošnja zima,
je pa res prima.

JAN LEBAN, 2.b

JESEN

O ta jesen! Hitro kakor veter je prišla,
vse nam je pobarvala.
Čira, čara, bugi, bugi
listje zeleno spremeni se v listje rumeno.

Jež hiti in se kotali,
jabolka in hruške na
svoje bodice lovi.

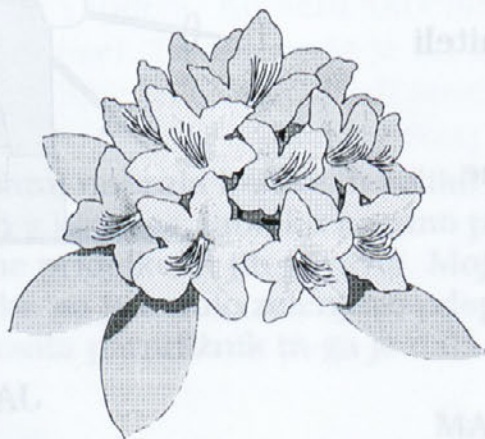
Lastovice žvrgolijo in se veselijo,
da jih krila poneso
tja, kjer je bolj toplo.

Urna veverica je že splezala na drevo,
saj ko pride zima,
ve, kako ji bo.

Medved kosmatinec svoj brlog si pospravlja
z listjem ga obnavlja,
zraven pa zaspano godrnja.

Čira, čara, bugi, bugi
ta pesem naj se tukaj konča.
O jesen, le zakaj si tako hitro odšla?

TOMAŽ ROZMAN, 2.b

GEOLOŠKI KROŽEK

Geološki krožek imamo vsakih štirinajst dni, ob četrtnih ob 16. uri. Zberemo se vsi, ki nas zanimajo fosili in minerali - kamenine. V skupini nas je trinajst. Kadar smo skupaj, nam učitelj razlaga, kakšna je kamenina, kje jo dobimo in tudi kaj moramo vpisati v list s podatki. " Tak list je treba zapisati za vsako, " nam je povedal od prvem snidenju.

V soboto, 18. 3. 1996, smo se krožkarji odpravili na kratak, a vendar lep izlet v Šofjo Loko. V osnovni šoli Petra Kovčiča smo si ogledali razstavo o kameninah. Ker je bilo v prostoru s kameninami premalo prostora za vse, smo se krožkarji najprej odpravili na kratak ogled Škofje Loke. Vodički sta nam povedali kar nekaj o tem mestu in tega sem vesela. No, v osnovni šoli smo videli vse od pirita do diamanta. Prodajali so tudi obeske in " mačka v žaklju. " (kamenine v neprozorni vreči). Kupili pa smo si lahko tudi druge kamenine. No, bil je že čas in odpeljali smo se domov.

Te dni pa se pripravljamo za razstavo tudi mi, zato, brž, ko bo razstava nared, nas obiščite. Vabimo vas tudi h krožku.

KARMEN PERKO, 7.a

KROŽEK KROJENJE, ŠIVANJE, PLETENJE

Ta krožek poteka vsako sredo od 15. 30 do 17. 00. Mentorica je Andreja Zupan, ki je učiteljica na srednji šiviljski šoli. Obiskuje ga deset učenk. To so: Lučka, Neža, Nina, Mateja, Katja, Katarina, Tanja, Sanja ter Maja. Učili smo se že različne šive, kako prišiti gumbe, slikanje na svilo, vezanje prtičkov ter izdelava vrtnic iz pliša. Kmalu pa pridejo na vrsto še izdelava čepic in elastik za lase. Izdelki bodo razstavljeni na dnevu odprtih vrat. Če vas zanima šivanje, v prihodnjem letu pridite na ta krožek.

NEŽA ROPRET, 5.a

MOJ PES

Doma imam psa. Ime mu je Muri. Ima dolgo črno dlako.
Pozimi najraje leži v svoji koči, ki je narejena iz lesa. Imam ga zelo rad.

MITJA PAPLER, 4.a

PSI

V pesjaku imamo tri pse. Enega samca in dve samici. Samcu je ime Bary, samicama pa Pegi in Rona. Bary je star enajst let, Pegi tri leta in Rona dve leti. Vsi imajo opravljenih veliko izpitov. Pegi je 2. februarja plegla pet mladičev. Enega samčka in štiri samičke. Zdaj so že precej večji in že hodijo, se igrajo in jejo že vse mlečne stvari. Njihova imena so: Švrk, Šija, Šviga, Šiva in Šaba. Enkrat je še celo en mladič Pego vlekkel za rep in se z njim igral. Zelo radi se igrajo s kostjo. Včasih Švrk zelo ponosno zalaja. Zdaj so stari že toliko, da bodo morali dobiti vsak svojega gospodarja. Ko bodo odšli, mi bo zelo hudo.

URŠKA TIŠLER, 4.b

MOJ PES

Ko sem bil star 7 let sem dobil psa. Imel sem ga zelo rad. Bilo mu je ime Aris. Bil je temno rjave barve. Rad sem ga česal po hrbtu. Imel je gladko dlako. Večkrat sva šla v Ročevnico in sva se igrala. Kadar sem se skrila, me je takoj poiskal. Čez dve leti smo ga dali prijatelju v Lom. Tudi zdaj grem večkrat v Lom, da bi se igral z njimi.

BRANKO AVRAMOVIČ, 4.c

Moj pes je Amor.
Dve beli, dve črni tački ima.
Ko hrano dobi,
se zelo razveseli in skače za tri.
Rad otroke ima in se rad z nami igra.

LAVRA STRITIH, 1.a

Naš pes je prijazen. Ime mu je Čumpi. Je sive barve. Njegove oči so kot gumbki. Ko pridem domov, me veselo pozdravi. Dam mu hrano in vodo. Z menoj se rad igra, čeprav je že zelo star. Najraje skače po snegu, četudi ga zebe v tačke. Rada mu mečem žogico.

EVA DEŽMAN, 1.c

Moj pes ima dolgo dlako. Imam ga zelo rada. Ime mu je Ringo. Ko mu prinesem hrano, me je zelo vesel, ko zasliši otroke, začne lajati. Pes je zelo ljubka žival. Je svetlo rjav pes. Rad se igra in skače. Ata in jaz ga peljeva tudi v gozd, da se steče. Včasih ga tudi skopljem in mu pospravim v koči. Ko skoči iz kadi, ga hitro obrišem, da ne zmoči tal. Potem skoči na ležišče in čaka, da mu prinesem hrano za pod zob.

NADJA ŠTUCIN, 4.b

Jaz sem kuža. Ime mi je Gala. Stara sem enajst let. Teja me velikokrat pelje na sprehod. Včasih sem tudi bolna. Pri meni je najbolj nevarna bolezen steklina. Tejo imam zelo rada. Ko je Teja v šoli, mi ni nič dolgčas, saj se igram. Takrat, ko pride Teja iz šole, me spusti ven lulat.

TEJA KIKEL, 2.b

Moj kuža je rjavkasto bel. Ime mu je Aro. Zelo rad se igra z žogami. Ko je bil majhen, je grizel čevlje. Uživa, če je zunaj sneg.

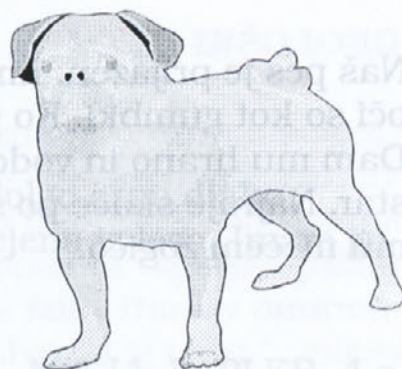
ŽIGA KOGOJ, 1.c

Kuža dela hov, hov, hov,
kadar mene ni domov.

Naš je Ričo buldog mlad,
vsako hrano on je rad.

Ko pa poštar s pošto prihiti,
se naš Ričo ne jezi.

On je mehkega srca,
zato se z mano rad igra.

SAŠO MEŽEK, 4.c

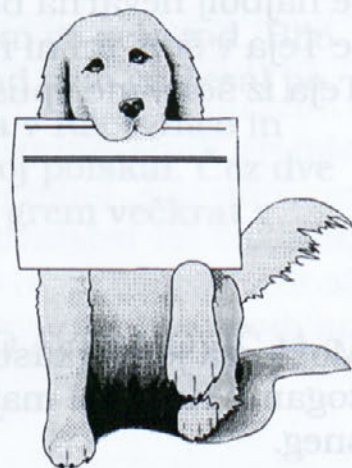
Doma imam psičko Soli. Stara je devet mesecev. Je pasme samojed. Je tako snežno bela, da se je v snegu sploh ne vidi. Vsak dan se z njo igram, ali pa jo peljem na sprehod. Dobila sem jo pred štirimi meseci. Včasih tudi pobegne, vendar se zmeraj vrne, če jo pokličeš. Imamo jo zunaj in zato zmeraj, kadar je spuščena, ukrade poleno. Če samo vidi muco, se takoj zapodi za njo. Zelo uživa v snegu. Poleti, ko pa je vroče, se zelo rada kopa, drugače pa ji je preveč vroče. Vsak dan ji počistim kočo, jo nahranim, počešem, pomijem posode in zamenjam vodo. Zelo rada ima sladkarije, še posebej torte. Najraje je v družbi otrok, da se z njimi igra. Ko ima odprto gobček, se zdi, kot, da se smeji. Zelo rada imam živali in težko bom prenesla, ko bo moja Soli umrla.

NINA PELKO, 4.c

Moja je psička še majhna bila,
ko je k nam za čuvaja prišla.
Sem zanjo skrbela, ji hrano nosila,
se z njo igrala in veselila.

Moja je psička,
nemška ovčarka,
ime ji je Gaja
in rada načaja.

Moja je psička še otročja,
rada ima otroke,
najrajši pa mene,
ko me zagleda, vse z repom pomete.

MONIKA KOS, 4.b

MOJE NAJLJUBŠE ŽIVALI

Jaz imam zelo rada domače živali. Rada imam krave, pujske, psičke ter pse. Zelo rada pa imam tudi majhne in velike mucke.

KANARČEK

Imam kanarčka.
Ime mu je Piko.
Je rumene barve in
rad veselo poje.
Ponavadi dosti kaka in
če ga izpustiš,
na glavo kakec dobiš.

MARUŠA PREŠEREN, 1.a

BOŠTAR MATEJ, 4.c

MOJE ŽELVE

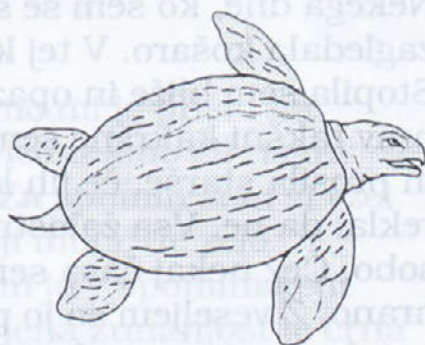
Komaj pridem iz šole,
že postanem dobre volje.

Saj ne veste, kdo me čaka,
vsako uro brez prestanka.

Moje želve, nežne, mlade,
z mano igrale bi se rade.

Rad jih gledam, se ukvarjam
in se z njimi pogovarjam.

Res veliko je veselje,
če imaš doma tri želve.

ALJOŠA KONČINA, 4.c

ŽIVALI

Tiger vsepovsod je znan,
krava mleko daje nam,
konj veselo kopitlja,
medved rad se posladka.

Kit prevelik je za vrečo,
bik sovraži barvo rdečo,
vsaka je žival drugačna,
vendar vedno vsaka lačna.

ANŽE LAUSEGGER, 4.a

MOJE ŽELJE O ŽIVALIH

Vedno sem želel imeti psa. Zanima me nemški ovčar. Nemški ovčar me zanima zato, ker posluša, rad se igra, je živahen in je močan. Škoda je, ker nimamo dosti prostora v stanovanju.

DANIEL A. ŠMON

BELE KEPICE

Nekega dne, ko sem se sprehajala po travniku, sem pri robu zagledala košaro. V tej košari pa sem opazila nekaj belega. Stopila sem bliže in opazila tri majhne kepice. Bili so mucki, prav takšni kakršne sem si vedno želela. Stekla sem domov in prosila starše, če jih lahko obdržim. Oba sta mi strogo rekla, da ne. Vsa žalostna in razočarana sem stekla v svojo sobo. Čez nekaj časa sem odšla ven in malim muckom nesla hrano. Z veseljem so jo pojedli. Drugi dan sem znova prosila in tokrat mi je uspelo. Vsa vesela sem jih šla iskat. Dala sem jim tudi imena. Muckoma sem dala ime Riki in Piki, mali mucki pa Mika. Dokler so bili majhni, so bili pri meni. Nekoč, ko so zrasli so odšli v širni svet. Še vedno jih imam v mislih.

PETRA KNIFIC. 4.c

NAŠ MUCEK

Naš mucek je Miki,
rad se igra, ko ga
pokličem, kar tačko mi da.
Obožuje toplo mleko,
Whiskas hrano in pašteto.

Glasno prede in mijavka,
pa čeprav mu nič ne manjka.
Ko se zunaj dela mrak,
naš si Miki vzame čas.

Opazuje, ogleduje,
važno s kremplji nakazuje.
Sploh je lep in ves ponosen,
pa čeprav tudi neznosen.

In, ko mine ta priprava
in je zunaj trda noč,
voščim tudi njemu lahko noč.

SARA PERKO, 4.c

SIMBA

Imam muco z lepim imenom Simba. Ime mi je prišlo na misel, ko me je mama peljala v kino. Gledat smo šli risani film Levji kralj, ki me je zelo navdušil. Za spomin sem si vzel ime Simba (Levji kralj) in ga nadel svoji mucici. Je zelo sramežljiva, gibčna in ljubka. Našel sem jo v spominskem parku na Jesenicah in je najdenček. Njena zunanost je črna dlaka, ima zelene oči in ostre kremplje. Hranim jo trikrat na dan, zato je okrogla.

ALJAŽ VOGELNIK, 4.b

MUCEK RISKO

Pri mami imamo mucka, ki mu je ime Risko. Enkrat na leto ga peljemo k veterinarju, da ga cepi. Ko je bil še majhen, smo ga dali v torbo in ga šele v avtu spustili ven. Po avtomobilu je iskal in vohal. Ko smo prišli k veterinarju, smo ga dali na mizo, kjer veterinar cepi živali. Injekcija ga ni bolela in bil je zelo miren. Na poti domov se je že malo navadil avtomobila in ni bil več tako radoveden. V bloku smo ga spustili, da je malo skakal po stopnicah. Doma je šel takoj spat. Sedaj je že velik in ga ne damo več v torbo, ko ga peljemo k veterinarju, ampak ga samo zavijemo v odejo.

ANJA GOSAR, 4.b

MOJ TIT

Moj muc Tit je zelo priden. Ima sivo dlako. Trebušček ima bel. Najraje je brikete. Na radiatorju ima odejo. Na odejo hodi spat. Kadar je lačen, skoči na omaro in sam vzame brikete. Rad se igra. Če ga jezim, me opraska. Tit je zelo čist muc. Ko gre v svoj prostor lulat, vedno pokliče ata, da za njim pospravi. Pokliče ga tako, da teče po stanovanju kot veter.

ALEKSANDER PAVKOVIĆ, 1.c

ŽELVA

Imela sem dve želvi. Ena je poginila, ena pa ostala. Hudo mi je bilo za Majo. Taja se rada sonči, rada gre k meni. Ko me zagleda, počofota po vodi. Dam ji jesti. Rada se igra. Ko jo vzamem v naročje, skupaj zapleševa. Rada gre na potep po stanovanju. Ko se mi skrije, jo z bratcem iščeva.

NINA MEGLIČ, 4.b

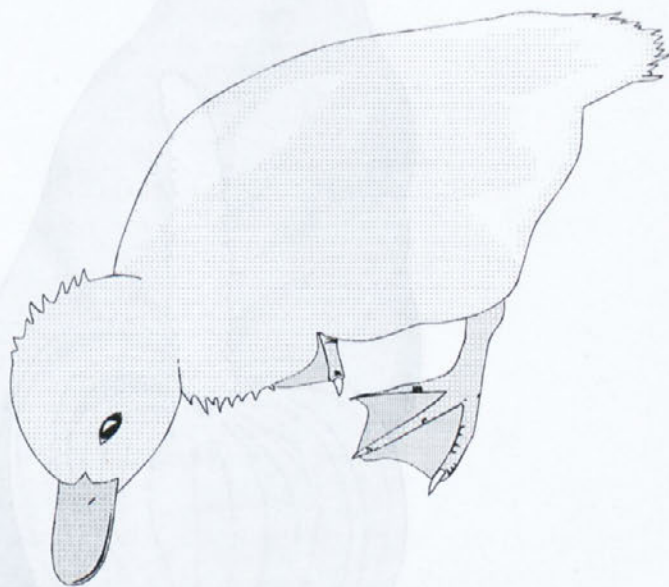

RAČKA

V hiši nastala huda je poplava,
z njo se je igrala račica majava.
Hiša bila je polna vode,
račko je odneslo na širno morje.

Račka, igračka po morju plava,
gleda koliko je velika obala.
Nato pa priplava kit,
račko hoče zadušit.
Račka se mu ne pusti,
in, ko kit se potopi,
račka brž zbeži.

Račka si je našla par,
z njim naselila se je v park.
Imata že mladiče,
male morske ptiče.
Skupaj imajo se lepo
in nam še zapojejo:
ga-ga-ga-ga
smo vesela družinica.

URŠA ZAGMAJSTER, 2.b

